

ע"פ 57228/12/17 - עירית תל-אביב-יפו נגד לאוניד בנדר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 57228-12-17 עירית תל-אביב-יפו נ' בנדר

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מעוררת	עירית תל-אביב-יפו
נגד	
משיב	לאוניד בנדר

פסק דין

בפני ערעור על גזר דינו של בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת י. אונגר ביטון) מיום 12.11.17. הערעור הוגש על קולת העונש.

הרקע

ביום 17.5.17 החנה המשיב את רכבו בשטח הגן שברח' קהילת לודג' בתל אביב. בגין כך ניתן לו דוח על פי הוראות סעיף 32 לחוק העזר לתל אביב יפו (שמירת הסדר והנקיון) התש"מ - 1980 (להלן: "**חוק העזר**") שהקנס הקבוע לצדו 475 ₪.

המשיב ביקש להישפט וזומן לדיון בבית משפט קמא. במועד הדיון בהקראה הודה המשיב בעובדות כתב האישום אולם טען כי המקום לא נראה כגן ציבורי ובמקום חנו גם כלי רכב נוספים.

בית משפט קמא הרשיע את המשיב על פי הודאתו והטיל עליו קנס בסך 300 ₪ לאחר שקבע: "**התרשמתי שהנאשם מפנים את העבירה ואתחשב בכך שאין לו עבר קודם בתחום זה**".

להלן בתמצית טיעוני ב"כ המערערת

1. בהתאם להוראות סעיף 230 לחסד"פ לבית משפט יש סמכות להפחית מהקנס הנקוב בהודעת תשלום הקנס "**בנסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה**".

במקרה זה לא התקיימו סיבות המצדיקות הפחתה כלשהי בסכום הקנס.

2. הלכה פסוקה היא כי הפחתת הקנס תעשה במשורה ורק במקרים חריגים ביותר בהם קיימת מצוקה

אמיתית, ולא זה המקרה שלפנינו.

3. הפחתה מוגזמת של הקנסות המקוריים תעודד עבריינים להישפט ובתי המשפט לעניינים מקומיים יוצפו בדיונים שאין מקום לקיימם תוך שימוש בטענות שרובן טענות סרק.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי הדין הערעור דן להתקבל.

אין מחלוקת עובדתית בענייננו.

המשיב הודה כי חנה במקום ובזמן, כמפורט בדוח הודעת תשלום הקנס. בדוח אף צוין כי החניה היתה בשדרה ציבורית וכי יש שילוט האוסר על הכניסה למתחם.

לטענת המשיב במקום חנו כלי רכב רבים וכן "יש כניסה מסודרת באזור הפארק, אין תמרור וסימון שאסור לחנות שם".

המקום בו חנה המשיב הינו גן ציבורי. בגן ציבורי נאסר להעמיד או להחנות כלי רכב. כפי שצוין בדוח החניה בהערות המפקח, במקום היה שילוט האוסר על כניסת כלי רכב למתחם. יודגש, כי כניסת כלי רכב לגן עלולה לסכן את ציבור הולכי הרגל המשתמשים בגן ובמיוחד ילדים המשחקים בו.

כאמור, המשיב הורשע על פי הודאתו. העובדה שאין לו הרשעות קודמות דומות וכי בית משפט קמא התרשם כי הפנים את העבירה, אינן אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתת הקנס המקורי, כנדרש לפי סעיף 230 לחסד"פ והפסיקה בנושא.

בית משפט קמא התעלם מהוראות סעיף 230 לחסד"פ ומדרישות הפסיקה.

אין מדובר בענייננו במקרה חריג בו קיימת מצוקה אמיתית דהיינו, אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתת הקנס המקורי (ראו ע"פ 80031/01 מדינת ישראל נ' גוטסמן; עפ"א 2337-04-16 עיריית ת"א נ' בורשה).

גישת מותב זה של בית משפט קמא, אשר באה לידי ביטוי במספר גזרי דין שהגיעו לערכאת הערעור, עלולה לגרום לכך שבתי המשפט לעניינים מקומיים יוצפו בדיוני סרק של אזרחים המבקשים להישפט ללא סיבה אמיתית, בתקווה שבית משפט קמא יפחית מסכום הקנס המקורי, מטעם זה או אחר. על ידי כך יופלו לרעה רוב האזרחים אשר משלמים את הקנסות המקוריים המושתים עליהם, מבלי לגרום לבזבז זמנה ומשאביה של המערכת השיפוטית (ראו: עפ"א 80049/05 מדינת ישראל נ' גבריאל אברמוב).

לאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את הערעור וגוזרת על המשיב את הקנס המקורי בסך ₪ 475.

הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום וממנו יקוזז כל סכום ששולם, אם שולם, על חשבון הקנס.

לאור טענת המשיב לפיה חנו במקום כלי רכב רבים וכי הוא לא ידע שנאסר לחנות במקום, אני ממליצה למערערת להציב שילוט עם הוראות ברורות לפיהן נאסר להעמיד/להחנות רכב במקומות הללו.

ניתן היום, כ"ב שבט תשע"ח, 07 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.